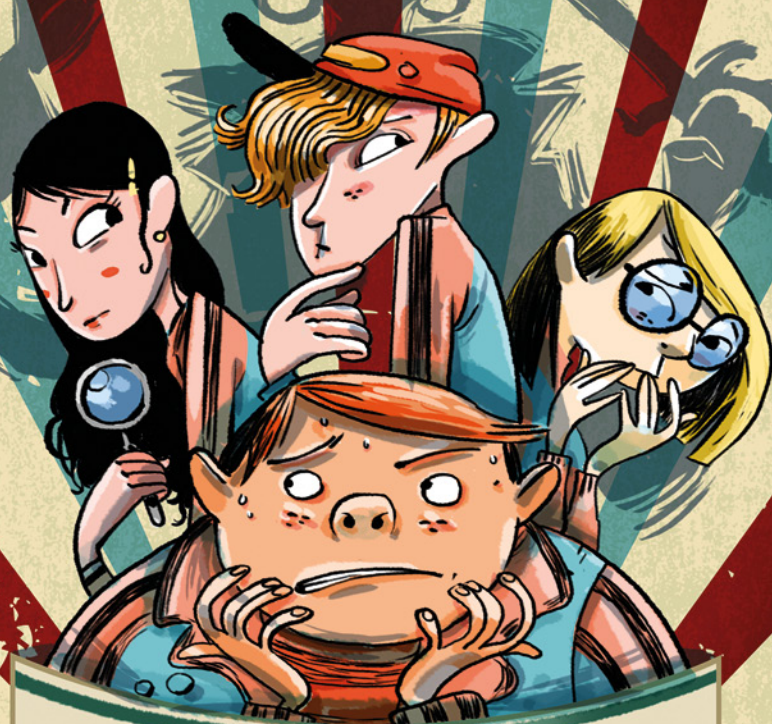

ELS 4 SHERLOCKS

Jesús Cortés Il·lustracions d'Oriol Malet

EL MISTERI DE
LES ESPASES DEL FAQUIR

animallibres

Els 4 Sherlocks

Jesús Cortés

Il·lustracions d'Oriol Malet

El misteri de
les espases del faquir

Gomo

Wen

Fran

Mati

Aquests són els quatre Sherlocks

Quatre amics inseparables que comparteixen l'afició per les historietes de detectius. L'art de la deducció no té secrets per a ells gràcies a les ensenyances del seu mestre, l'incomparable detectiu Sherlock Holmes. Delictes, incògnites i misteris inexplicables tenen les hores comptades quan en Fran, en Gomo, la Mati i la Wen entren en acció.

FRAN. És astut i pensa amb deteniment. És considerat el membre més tranquil del grup, tot i que també es pot posar en alerta si és necessari. Com els altres, és tot un expert en l'art de caçar pistes ocultes. Però és conscient de les seves limitacions. És més bo raonant que corrent.

-«Per això no seré mai un atleta.»

MATI. És la més decidida i no suporta les injustícies. Com en Fran, també sap que no serà mai una atleta. Però els esports li agraden i sempre aprofita qualsevol ocasió per posar-se en forma.

-«Però per pura diversió.»

GOMO. És el més corpulent de tots i a vegades no sap mesurar la seva força. Quan s'avorreix es furga el nas. En Fran sol dir que busca diamants verds a les seves mines nasals. Però amb un cas entre mans, en Gomo no s'avorreix mai.

-«Poseu-me a prova.»

WEN. Té mirada de linx i les pistes tremolen quan els seus ulls hi passen per sobre. Li agrada molt jugar, i pensa en la Mati com en una germana bessona. El seu cervell funciona com un mecanisme de rellotgeria.

-«Si ens acompanyeu ens divertirem.»

Em dic Fran i soc un gran aficionat a les historietes de detectius, igual que els meus tres millors amics. Junts formem un equip magnífic, encara que tenim les nostres diferències. Per exemple, la Mati i la Wen quasi sempre estan de bon humor i no saben què és l'avorriment, perquè saben divertir-se amb qualsevol cosa. En Gomo i jo, en canvi, gairebé mai sabem què fer sense les nostres historietes de crims i misteris. Sense cap cas entre mans, en Gomo sempre està a un pas d'avorrir-se com una ostra. I quan en Gomo s'avorreix, o bé es queda clapat o bé acaba amb cara de pàmfil i pastant les mandonguilles verdes que es treu del nas.

Quan llegim les nostres historietes de detectius, sempre fem per resoldre els casos abans d'arribar al final. El nostre profe de llengua ens diu que aquesta és una bona manera de mantenir el cap sa i despert.

El famós detectiu Sherlock Holmes és el nostre mestre en «l'art de la deducció». És clar que ell

és tot un professional i nosaltres uns simples aficionats. Però ja hem fet els nostres primers passos

com a detectius. Vam resoldre un cas de robatori en un torneig benèfic de futbol. Des d'aleshores, a l'escola i a Sant Telm, el nostre poble, som d'allò més coneguts. Ens anomenen «els Sherlocks». I ens hem fet inseparables.

Anem junts a tot arreu i la gent ens saluda allà per on passem. Per això tenim permís dels nostres pares per moure'ns amb certa llibertat per Sant Telm.

Com és lògic, quasi mai sortim del veïnat, i si ho fem és per donar una volta pel poliesportiu, que està molt a prop. Normalment sempre hi ha una colla jugant a futbol als camps oberts que l'envolten. Si no hi ha ningú, tot es veu desert. De vegades penso que, si no fos pel poliesportiu, podria semblar que el món s'acaba allà mateix. Per això l'arribada d'una fira d'atraccions ambulant va resultar tan espectacular. Un dissabte al matí, una caravana de camions i camionetes va arribar al poble, i el diumenge els camps oberts pròxims al poliesportiu van aparèixer coberts de carpes de circ de mil colors.

—És una fira sorprenent, Fran, com d'una altra època —va comentar mon pare durant l'esmorzar.

I tenia raó.

A la tarda, quan em vaig reunir amb en Gomo, la Mati i la Wen, ens vam decidir a fer-hi una ullada. Igual que nosaltres, molta gent s'havia deixat dur per la curiositat. Quan vam arribar a la fira ens vam quedar bocabadats. Va ser com si haguéssim travessat un túnel del temps. Pertot arreu hi havia carpes de circ multicolors. Uns cartells envellits i pintats a mà mostraven dibuixos dels espectacles que es representaven a dins; uns firaires feien rodar les manetes d'uns orguenets antics per donar ambient musical, i, a sobre d'unes tarimes, uns homenots de llargs bigotis amb levita i barret de copa alta animaven la gent a descobrir el gegant més alt del món, o el més fort dels colossos, o el faquir que engolia punyals i escopia foc.

–Entrin i mirin! –cridaven per megàfons de llautó–. La meravella de les meravelles! La dona sirena!

El llançador de ganivets!

Els micos trapezistes!

Els gossets ballarins!

–És una fira molt friqui –va comentar la Mati.

–Mon pare diu que és una imitació de les fires antigues –vaig dir per dir.

–Antigues, Fran..., o prehistòriques? –va riure la Wen. Tots vam riure. Però la veritat era que tota la gent semblava entusiasmada.

–Tornem al segle XXI? –vaig proposar mentre un orguenet que teníem a la vora ens deixava mig sords.

Va ser aleshores quan, a la sortida, ens vam trobar amb l'Artur, l'Hèctor i en Blai, amics i col·legues de l'escola Ausiàs March, al qual anàvem tots. Tots tres eren uns grans esportistes. Uns autèntics cracs! Practicaven l'handbol. Somiaven formar un equip invencible que despertés l'interès dels entrenadors professionals. La veritat és que s'ho passaven tan bé jugant a handbol com nosaltres llegint les nostres historietes de detectius. I s'entrenaven molt. Sabien que havien de fer-ho si volien aconseguir el que volien, encara que això no els deixés dedicar-se a altres coses.

–Com va això, Sherlocks! –ens van saludar.

Duien les bosses d'esport penjant. Venien d'entrenar-se, és clar.

–El poliesportiu és allà
–els vam dir de broma, tot i que una mica sorpresos per la seva presència a la fira.

–Només hem vingut a donar una volta –va comentar l'Artur.

–Què heu vist? –va preguntar l'Hèctor mirant per sobre les nostres espatlles.

–Hem vist com eren les fires fa mil anys –li va contestar la Wen.

–Jo vull entrar en una de les carpes –va dir en Blai. Era el porter del futur equip. No volia ser cap altra cosa.

–Buf! Jo torno a estar sec –va murmurar l'Hèctor fent espetegar la llengua—. Necessito aigua.

Hi havia paradetes pertot arreu amb llaminadures, xocolatines, panotxes de blat de moro torrades, cotó fluix de sucre, crispetes i, per descomptat, ampolletes d'aigua.

La fira friqui

—Com va l'equip? —vaig preguntar per preguntar—. Encara sou tres?

—Sí —va contestar l'Artur—, però aviat en serem més, segur.

La resposta va sonar enèrgica. Sens dubte els nostres amics conservaven l'esperança de poder formar algun dia un bon equip. És clar que primer havien de reunir més companys amb el seu mateix esperit de sacrifici. Perquè, més enllà de la pura diversió, no tots estaven disposats a mantenir la disciplina que exigia la pràctica d'un esport. L'Artur, l'Hèctor i en Blai ho sabien molt bé. Tanmateix, era qüestió d'hores que un fet sorprenent amenacés d'arruïnar els seus plans i acabés amb els ossos d'en Blai en un igual de sorprenent arrest domiciliari.

—Els pares d'en Blai no l'hi perdonaran —va comentar en Gomo quan ens en vam assabentar.

–El castigaran sense sortir de casa –va dir la Mati.
–Serà com un presoner engabiat –va afegir la Wen.

Per dir-ho clarament, en unes hores en Blai, el porter de l'equip que els nostres amics volien formar, seria condemnat a cadena perpètua, a presó incondicional, a no veure el sol més que de casa a l'escola i de l'escola a casa, i això si els núvols no ho impedien. «Ni tele, ni amics, ni res!», van sentenciar els jutges, és a dir, els seus pares.

Quan ens vam acomiadar a la fira ningú podia sospitar-ho, però mentre es deixaven sorprendre entre carpes i orguenets, l'Artur, l'Hèctor i en Blai estaven cavant pas a pas la seva tomba. Molt aviat, en el seu equip d'handbol no en serien més, com havia dit l'Artur, sinó un de menys. En Blai estava a punt de rebre el càstig de la seva vida, i sense negociació possible.

